

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej w odniesieniu do zakresu prawa do bycia wysłuchanym.
 - Sąd do spraw Służby Publicznej, nie opierając się na jakimkolwiek orzecznictwie ani nie podając konkretnego uzasadnienia, przyjął szeroką wykładnię zakresu prawa do bycia wysłuchanym, mającą zastosowanie nie tylko do twierdzeń czynionych pod adresem danej osoby, ale również do konsekwencji przypisywanych jej zachowaniu. Ponadto, podejście przyjęte przez Sąd do spraw Służby Publicznej w odniesieniu do zakresu prawa do bycia wysłuchanym jest sprzeczne z jego własnymi ustaleniami poczynionymi w zaskarżonym wyroku.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej we wniosku, do jakiego doszedł po dokonaniu oceny tego, czy w braku tej podnoszonej nieprawidłowości, postępowanie mogłoby się zakończyć innym rezultatem.
 - Skoro Sąd do spraw Służby Publicznej przyznał, że więź zaufania pomiędzy drugą stroną postępowania a wnoszącym odwołanie została bezpowrotnie zerwana, brak podnoszonej nieprawidłowości nie doprowadziłby do innego rezultatu.

**Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2015 r. – Morgan & Morgan/OHIM – Grupa Morgan & Morgan
(Morgan & Morgan)**

(Sprawa T-399/15)

(2015/C 311/61)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Morgan & Morgan International Insurance Brokers S.r.l. (Conegliano, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Gatti i F. Caricato)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Grupa Morgan & Morgan (Ciudad de Panamá, Panama)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „Morgan & Morgan” – zgłoszenie nr 11 596 087

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 maja 2015 r. w sprawie R 1657/2014-1.

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- zmianę zaskarżonej decyzji;
- nakazanie ostatecznej rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 11 596 087 na rzecz Morgan & Morgan International Insurance Brokers s.r.l. dla klasy 36;
- obciążenie OHIM kosztami wszystkich trzech postępowań.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2015 – Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji Europejskiej**(Sprawa T-402/15)**

(2015/C 311/62)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 11 maja 2015 r. (notyfikowanej jako dokument nr C (2015) 3228) dotyczącej odmowy wniesienia wkładu finansowego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na rzecz dużego projektu „Europejskie centrum usług wspólnych – inteligentne systemy logistyczne”, stanowiącego część programu operacyjnego „Innowacyjna Gospodarka”, objętego pomocą strukturalną w ramach celu Konwergencja w Polsce,
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 41 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 i 60 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 oraz zasady lojalnej współpracy poprzez dokonanie oceny projektu w sposób wykraczający poza kryteria wyboru, ustalone przez Komitet Monitorujący, pomimo że kryteria te nie były kwestionowane przez Komisję na etapie ich ustalania, a także zarzut naruszenia art. 41 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 poprzez rażące przekroczenie terminu oceny projektu.
2. Zarzut drugi dotyczący błędnej wykładni warunków przyznania współfinansowania ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego („EFRR”) poprzez przyjęcie, że współfinansowane mogą być wyłącznie inwestycje o największym potencjale rozprzestrzeniania się (dyfuzji) innowacji oraz zarzut błędnej oceny projektu poprzez przyjęcie, że nie zapewnia on zgodności z programem operacyjnym „Innowacyjna Gospodarka” ze względu na brak innowacyjności.